సిటీలో చాలా ప్రసిద్ధిచెందిన హోటల్ అది!

ఆరు అంతస్తులతో, వాటినిండా కళ కళలాడుతూ వెలుగుతున్న లైట్లతో వున్న ఆ భవనం చూస్తూంటే, దీప తోరణాలు ఉన్న ఎత్తయిన అంబారిని మోస్తున్న మదపుటేనుగు గుర్తుకు వస్తోంది.

ప్రసిద్ధ వ్యాపారవేత్త, రైస్ మిల్లర్స్ అసోసియేషన్ సెక్రటరీ భవానీప్రసాద్ ఆరో అంతస్తులో, బాల్కనీలో నిలబడి, హుస్సేన్‌సాగర్ మీద అలుముకున్న అగాధంలాటి చీకటిని, దాన్ని జయించటానికి వ్యర్థప్రయత్నంచేస్తూ మినుకు మినుకు మంటున్న లైట్లనీ తదేకంగా గమనిస్తున్నాడు. అప్పటికి పదో సిగరెట్ కాల్చబోతున్న అతను పెట్టెతెరచి సిగరెట్‌తీసి. చేతిమీదలయగా, తాటిస్తూ సాలోచనగా నిలబడ్డాడు.

చాలా సేపటినుంచి కుడికాలుమీద బరువుమోపి నిలబడిన అతను, శరీర భారం ఎడమకాలుమీదికి మార్చుకుని ముఖం కుడివైపుకి తిప్పాడు. రాత్రి పొద్దుపోవడంతో సిటీ అంతా సర్దుమణిగింది! క్రింద రోడ్డుమీద రణగొణ ధ్వనిచేసే ట్రాఫిక్ పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. అప్పుడప్పుడూ ఒకటీ, అరా కార్లు చీమల్లా పాక్కుంటూ వెళుతున్నాయి. అతను సిగరెట్ వెలిగించుకొన్నాడు.

భవానీప్రసాద్ ఆ క్షణంలో చాలా

అశాంతిగా వున్నాడు! చాలా మంది వ్యాపారవేత్తల్లాగానే, అతనికి కూడా జీవనవేగం హెచ్చుగా వుంటుంది! దేనికీ క్షణం తీరదు! రోజులో 24 గంటలు 24 క్షణాల్లా గడిచిపోతుంటాయి! ఏరోజు కారోజు—ఎప్పటికప్పుడు చెయ్యాల్సిన పనులున్నా మిగిలిపోతూనే వుంటాయి. ఎప్పుడూ, ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్లుగా భోజనం, స్నానం, నిద్ర ముగిస్తాడు. తను! తీరిక అంటే ఏమిటో ఎరగని జీవితం అతనిది. బాత్‌టబ్‌లో సుగంధ ద్రవ్యాలు వేసిన గోరువెచ్చటి నీటిలో స్నానం చేస్తున్నప్పుడు కూడా, అతని మనసు సర్వం మరిచినట్టు హాయిని పొందకుండా, ఆలోచనల మేఘాల మధ్య నుంచి రాకెట్‌లా దూసుకుపోతూనే వుంటుంది. బుద్ధి తెలిసినప్పటినుంచీ అతను విరామం లేకుండా, జీవితంతో కుస్తీ పడుతూనే వున్నాడు. ఎప్పుడూ ఎవరినో ఒకరిని, తన మార్గానికి అడ్డు రాకుండా అణచటమో, తనపైన వున్న వాడిని లాగి, ఆ సింహాసనంమీద తను అధిష్టించటం ఎలా అని ప్రయత్నించటమో, చేస్తూనే వుంటాడతను! ఎప్పుడూ ఏదో చిరాకు, ఏదో సమస్య, ఏదో అర్జెంట్ పని అతన్ని ముట్టడించటానికి ఎదురుచూస్తూనే వుంటాయి.

అతనికి కష్టపడి సంపాయించినడబ్బు వుంది! సామర్ధ్యంతో చేజిక్కించుకున్న హోదా, అధికారం వున్నాయి! కానీ అవి అనుభవించే తీరుబడిమాత్రం లేదు ఎల్లవేళలా, తను సంపాయించుకున్న డబ్బుని, హోదా అప్రమత్తతో కాపలా కాస్తున్న మనిషిలా అతి జాగ్రత్తగా వుండే ఆలోచనలతో మునిగితేలటమే సరిపోతుందతనికి.

ఒక్కోసారి మానసికంగా, ఈ యుద్ధంలో అతను విపరీతంగా అలసిపోతాడు! మనసు దస్సిపోతుంది! బుఱ్ఱ చవిటిపఱ్ఱలా ఎందుకు పనికిరానట్లు అవుతుంది. ఎక్కడికో పాతాళంలోకి కృంగిపోయినట్లుగా అనిపిస్తుంది. తనకెవరూ లేరని, ఒంటరి వాడినని బెంబేలు పడతాడు

అలాటి స్థితి కలిగినప్పుడల్లా అతనికి తన వయసు అయిపోతోందని, శక్తి సన్నగిల్లుతోందని భయంవేసేది! ఆ భయం అతన్ని మరింత కృంగదీసేది. జీవితంతో అప్పుడే రాజీపడటానికిగాని, లొంగిపోటానికి గాని సిద్ధంగా లేడతను!

అతను చాలా దిగులు పడేవాడు. ఆ దిగులు అతన్ని తరచుగా సుస్తీపడేలా చేయసాగింది. డాక్టర్లు అతన్ని పరీక్ష చేసి జబ్బేం లేదని, విశ్రాంతి తీసుకోమని సలహాయిచ్చారు. అతను విశ్రాంతి తీసుకున్నకొద్దీ, ఆ సుస్తీ మరింత ఎక్కువ అయేది!

ఒకసారి— అతన్ని చూడటానికి వచ్చిన స్నేహితుడు, భాగస్వామి అయిన రంగారావు, అతని స్థితి అంతా విని నవ్వుతూ, "నీ జబ్బేమిటో ఆ డాక్టర్లకి

తెలియదు. నాలాటి స్నేహితులకే తెలుస్తుంది....” అన్నాడు.

“ఏమిటంటావు?”

“నీకు పెద్దవాడివి అయిపోతున్నాననే భయంపట్టుకుంది! అదీ నీ వ్యాధి!”

“వ్యాధి అను! భయం అను! ఖర్మ అను! యిది నిజమేగా!”

“నాన్సెన్స్! భగవంతుడు ఒకసారి యవ్వనం యిస్తాడు. మనిషి రెండోసారి పునర్ యవ్వనం తెచ్చుకోవాలి. నీకు మానసికంగా, శారీరకంగా బాగా సేదదీరే అవకాశాలు కావాలి. నీ వైఫ్ కెరీర్ లేడీ అవటంతో ఆవిడకి మొదటి బాధ్యత ఆ వుద్యోగమే తప్ప, నువ్వుకావు. నిన్ను అర్థంచేసుకునే శ్రద్ధ, తీరుబడి ఆవిడకు లేవని నాకు తెలుసు. నేను ఒక మంత్రం ఉపదేశిస్తాను. పఠించిచూడు. ఫలితం నీకే తెలుస్తుంది. నేను స్వానుభవంమీద చెబుతున్నాను.”

“ఏమిటది?”

అతను చెప్పాడు!

భవానీ ప్రసాద్ ముఖం వెలవెలపోయింది! అతని కళ్ళు చప్పున భయంగా గుమ్మంవైపు చూశాయి.

“సుజీ విన్నదంటే నీ కాళ్ళు విరక్కొడుతుంది,” అన్నాడు.

“ఆవిడ కెవరు చెబుతారట!”

“చెప్పకపోయినా తెలుస్తుంది! సుజీ రాక్షసి! యింకో ఆడదాని వాసన నాకు తగిలిందంటే యిట్టే పసిగట్టేస్తుంది!”

“కాస్త మగాడిలా మాట్లాడు. ఆ మాత్రం రహస్యం నీ జీవితంలో నీ

కుండకపోతే నువ్వు బొత్తిగా చాతకాని వాడవన్నమాట! ఆఫ్టరాల్! భార్య లంటే ఎవరూ? పెళ్ళిపేరుతో మనల్ని దోచుకునేవాళ్ళేగా! మనల్ని సేదదీర్చాలనే జ్ఞానం వాళ్ళకి లేనప్పుడు, వాళ్ల పట్ల పవిత్రంగా వుండాల్సిన కర్తవ్యం మన కెందుకుండాలి?"

అతని తర్కం భవానీ ప్రసాద్‌కి నచ్చింది. రంగారావు వెళ్ళిపోయిన తర్వాత అతని మనసులో ఆలోచనలు యీ విషయంమీద రహస్య స్థావరం స్థాపిస్తున్న సైనికుల్లా రాత్రింబవళ్ళు పనిచేయసాగినాయి.

దాదాపు సంవత్సరం క్రితం—వ్యాపారరీత్యా హైదరాబాదు వచ్చిన అతను-యిదే హోటల్లో-యిదే గదిలో, రంగారావు చెప్పిన మంత్రం పఠించాడు. సిల్వియా గదిలోకి అడుగు పెట్టగానే అతను స్కూల్ కుర్రాడిలా నోట్లోంచి మాటరానట్టు ఖంగారుపడ్డాడు. ఆడ పిల్లకంటే ఎక్కువగా బిడియపడ్డాడు! కానీ అనుభవంగల సిల్వియా అతన్ని మచ్చిక చేసింది! అతని ఖంగారుని, బిడియాన్ని నేర్పుగా వదలగొట్టి తను మచ్చిక అయింది.

ఆరోజు అతను చాలా సేదదీరాడు! రంగారావు చెప్పినట్టు అతనికి పునర్యవ్వనం వచ్చినట్టే అనిపించింది. జీవితంపట్ల మళ్ళీ ఆసక్తి ఏర్పడింది! జీవనవేగంలో మళ్ళీ చురుకుదనం పుంజుకుంది! వ్యాపారంలో అతనికి రాబడి మళ్ళీ పెరగసాగింది.

ఆ హోటల్ గౌరవప్రతిష్ఠల విషయంలో చాలా పేరెన్నిక గలది! అయినా భవానీ ప్రసాద్‌కు భయమే! తను జీవితంలో ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచీ ఎంతో కష్టపడి సంపాయించుకున్న మర్యాదకి కలలో కూడా భంగంరావటం అనేది అతను సహించలేడు. అందుకే ఎప్పుడు వచ్చినా రాత్రి పొద్దుపోయిన తర్వాత వస్తాడు. మళ్ళీ ఉదయమే వెళ్ళిపోతాడు. అతను ఆ హోటల్‌కి వచ్చాడంటే అతనిఅవసరం ఏమిటో హోటల్ మేనేజర్‌కి బాగానే తెలుసు.

అతను గదిలో అడుగు పెట్టగానే సిల్వియా కోసం టాక్సి పరుగెడుతుంది. అరగంటలో ఆమె నవ్వుతూ, అతని సమస్త చిరాకులూ మాయంచేసే దేవతలా అతని ముందు నిలబడుతుంది! అతని బాధలూ - ఆందోళన అన్నీ మంత్రించినట్టు మాయమవుతాయి! సిల్వియా ఎక్కడుంటుందో, ఆమె కుటుంబవివరాలేమిటో అతనికి తెలియవు. తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తికూడా లేదతనికి. అతన్ని గురించిన వివరాలు కూడాచెప్పలేదు ఒకసారిరెండుసార్లు ఆమె కుతూహలంతో ప్రశ్నించబోతే యుక్తిగా ఆ సంభాషణ తప్పించాడు. ఆరోజు ఆమె కుటుంబం గురించి అడగటానికి, తన

ఫామిలీ విషయాలు చెప్పటానికి అతను నిశ్చయించుకున్నాడు.

తలుపు తట్టిన శబ్దం అయింది! బాల్కనీలో నిలబడిన భవానీప్రసాద్ సిగరెట్ కిందపడేసి, స్లిప్పర్‌తో రాచి, వెనక్కి తిరిగి గదిలోకి వచ్చాడు

'కమిన్ ' అధికారంగా అన్నాడు,

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి! తెల్లని బట్టలతో, నల్లగా, పొట్టిగావున్న హోటల్ మేనేజరు లోపలకు అడుగుపెట్టాడు

''యస్?'' భవానీప్రసాద్ ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

"షి యీాజ్ నాట్ ఎవైలబుల్ సార్" అతని గొంతు యిలాటి విషయాలు మాట్లాడటంలో బాగా తర్ఫీదు పొంది నట్టుగా తగ్గుస్థాయిలో సుస్పష్టంగా వుంది భవానీ ప్రసాద్ ముఖం ఆశాభంగంతో కుంచించుకు పోయింది తనముఖ కవళి కలు అతనికి కనిపించనివ్వడం యిష్టం లేనట్టుగా, చటుక్కున ప్రక్కకు తిరిగి టేబిల్‌దగ్గరకు వెళ్ళి యిటువైపు వీపు పెట్టి సిగరెట్‌తీసి వెలిగించుకుంటూ నిల బడ్డాడు! మేనేజరు అనుభవజ్ఞుడు! అతను వెంటనే వచ్చిన పని అయిపోయి నట్టుగా వెళ్ళిపోలేదు మనిషి ముఖం చూడకపోయినా, అవతల వ్యక్తి నిల బడిన తీరులో ఆశాభంగం పొందాడో, ఆనందంగా వున్నాడో గ్రహించగలడు.

''షల్ ఐ సెండ్ సమదర్‌లేడీసర్"

భవానీప్రసాద్ వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు

"షియీాజ్ బ్యూటిఫుల్ సర్, వెరీ యంగ్ "

భవానీ ప్రసాద్ నిశ్చయం చేసుకో లేకపోతున్నాడు కొత్తవాళ్లంటే మళ్ళీ భయం, జంకు! చిన్నవయసు అంటు న్నాడు ఎంతవుంటుందో! సరిగ్గా అతని మనసులో ఆలోచన తెలిసినట్లుగా, జవా బిచ్చాడు మేనేజరు "నాట్ .మోర్ దేన్ ట్వంటీ ఇయర్స్ ఐ థింక్ యు విల్ ఎంజాయ్ హర్!"

"సెండ్ హర్!"

మేనేజరు వెళ్లబోతుంటే భవానీ ప్రసాద్ యిటు తిరిగాడు

"ఎంత టైమ్‌పడుతుంది? వెనకనుంచి అడిగాడు.

"ఓన్లీ హాఫెనవర్ ''అతను నిశబ్దంగా తలుపులు మూసి వెళ్ళిపోయాడు

భవానీ ప్రసాద్ మనసులో చిరాకు రెట్టింపు అయింది సిగరెట్ కాలుస్తూ గదిలో అటుయిటు తిరగసాగాడు. 20 సం అమ్మాయిఅంటే, తన కెలాగో వుంది అతని ఆలోచనలు భార్యవైపు మళ్ళినాయి సుజీకి తనతో పెళ్లిఅయ్యే నాటికి 23 సంవత్సరాలు. పెళ్లికాక ముందే, ఒంటరిగా వున్న ఒకరోజున సుజీతో ఎఫైర్ మొదలవటంతో అన్నీ ముందే జరిగిపోయినాయి! పెళ్లిచేసుకునే రోజుకి సుజీకి మూడో నెల! అతని

మనసు వుస్సురంది. పెళ్లిలో సరదా, తొలి రాత్రిలో తియ్యదనం అతనికి తెలియవు. ఇద్దరి వయస్సుల్లో-ఒక్క-సంవత్సరం కూడా తేడా లేకపోవటంతో దాదాపు తన వయసేగల సుజీతో అతని దాంపత్యజీవితం, ఒక కాంట్రాక్టులా అన్పిపిస్తుందే తప్ప-మామూలు భార్య భర్తల మధ్య ఉండే అనుబంధం తక్కు-వనే చెప్పాలి. సుజీ చాలా తెలివిగలది. స్వతంత్ర అభిప్రాయాలున్న మనిషి. తన యిష్టాయిష్టాలు ఖచ్చితంగా అమలు పరుచుకోగలదు. ఒక్కో-సారి ఏం చెయ్యలేని నిస్సహాయత్వంతో అతను దహించుకుపోయిన సంఘటన లెన్నో వున్నాయి! కానీ పైకి ఏమీ అనలేదు! సోషల్ వెల్ఫేర్ డైరెక్టరుగా సుజీకి చాలా మంచి పేరుంది. చాలా శ్రద్ధతో, దీక్షతో, తనసలు అందుకోసమే పుట్టిందా అన్నట్టు, ఉద్యోగం నెరవేరుస్తుంది! అతని కళ్ళముందు కమల మెదిలింది. తనకు భార్య కావాల్సిన కమల! పుట్ట గానే ప్రసాద్ భార్య అన్పించుకున్న కమల! సుజీ తన జీవితంలో ప్రవేశించ టంతో, అతను కమలని చేసుకోనని తండ్రికి ఖచ్చితంగా చెప్పేసాడు! తను చేసుకోనని చెప్పేసిన ఆర్నెళ్లకే కమలకి ఏదో ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న ఒక గుమాస్తాతో పెళ్లి అయిపోయింది. చాలీ చాలని జీతంతో, పిల్లలతో వాళ్లు చాలా యిబ్బంది పడుతున్నారని, ఎవరో చెప్పగా విని, అతనుసానుభూతితో జాలి పడ్డాడు

దరిద్రంతో కృంగిపోయిన కమతే అతని మనోఫలకంలో చిత్రించుకు పోయింది. కానీ - కొద్దిరోజుల క్రితం -బెజవాడలో - ఒక బంధువులయింట్లో పెళ్లిలో దాదాపు 15 సం॥ తర్వాత, హఠాత్తుగా మళ్ళీ కమలని చూసిన అతను ఆశ్చర్యపోయాడు. కమలలో దారిద్ర్య చిహ్నాలు మచ్చుకికూడా లేవు! ముగ్గురు పిల్లలట! ముత్యాలులా వున్నారు. పెద్ద పిల్ల కాలేజి చదువుకు వచ్చిందిట! చాలా బాగా చదువుతుందిట కూతుర్ని గురించి చెప్పటంలో ఆనందమే తప్ప అతిశయం ఏ మాత్రం లేకపోవటం అతను గమ నించాడు. కమల నడివయసుతో, నిండుగా, హుందాగా వుంది. ఆ పెద్ద మనిషితరహా, అందరిపట్లా ఆత్మీయ తతో, నిండుగా ప్రవర్తించే ఆతీరు చూసి అతను ముగ్ధుడయాడు. తమ పెళ్లి విషయం గురించి అసలు మర్చిపోయి నట్టే చనువుగా మాట్లాడింది. భర్త పది సంవత్సరాల క్రితం గవర్నమెంట్ ఉద్యోగం మానేసి, ఫారెన్ కొలా బ్రేషన్‌తో పనిచేస్తున్న ప్రయివేట్ కంపెనీలో చేరాడట! మంచి జీతం వస్తోందని, దేనికీ లోటులేదని చెప్పింది. ఇల్లుకట్టుకున్నారట! పిల్లల భవిష్యత్తు కోసం కాస్తో కూస్తో వెనక వేసారు కాబట్టి దిగులు లేదుట! హైదరాబాదువస్తే తమ

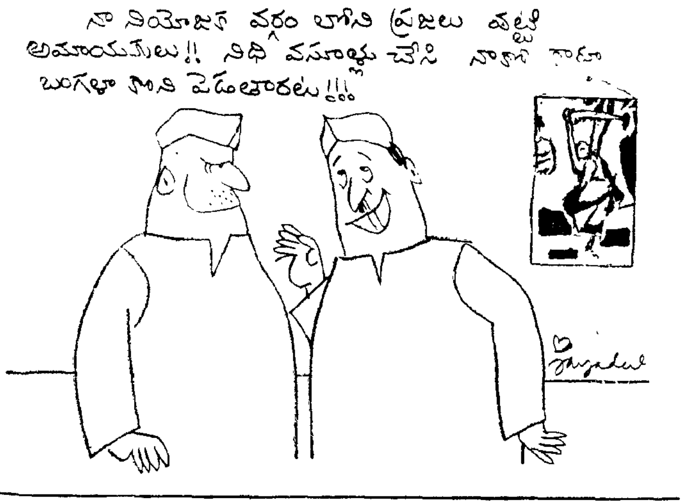

యింటికి రావటం మర్చిపోవద్దని మరీమరీ చెప్పింది.

భవానీ ప్రసాద్ సుజీ వుద్యోగం మూలంగా, మద్రాసులో స్థిరపడిపోయినా అతని వ్యాపారం చాలావరకూ ఆంధ్రా లోనే వుంది. తరుచుగా ఎప్పుడైనా హైదరాబాదు రావల్సిన పని అతనికి కలుగుతూనే వుంటుంది. అతను ఈ మధ్య యిక్కడికిరావటం యింకా ఎక్కువైంది. ఎందుకంటే అతని కూతురు హాస్టల్లో ఉండి చదువుతోంది.

అతను ఈసారి హైదరాబాదురాగానే కమల చెప్పిన ఆహ్వానం గుర్తుపెట్టుకుని వాళ్ల సంసారం చూడాలనే కుతూహలంతో మధ్యాహ్నం వాళ్ల యింటికి వెళ్ళాడు. వెంట కూతురుని కూడా తీసుకు వెళ్లాలని అనుకున్నాడు. కానీ పరీక్షలు దగ్గరికి వచ్చాయి రానని అనటంతో ఒక్కడే వెళ్లాడు.

లోన్ తీసుకుని కట్టుకున్నారుట ! యిల్లు ! చిన్నదైనా చాలా పొందికగా, అందంగావుంది. సక్రమంగా, సుశిక్షణతో పెరిగిన పిల్లలు. కమలని ప్రాణంగా చూసుకునే భర్త. అతనికి చాలా యీర్ష్య కలిగింది. కమలకి తనకివున్న సంపదలో నూరోవంతు కూడా లేదు. అయినా, ఆ కుటుంబానికి వున్న నిశ్చింతలో, ఆనందంలో, వెయ్యోవంతు కూడా తనకి లేదనిపించసాగింది. అతను వెళ్ళిన సమయానికి భర్తకూడాయింట్లోనే వున్నాడు. అతను కూడా అరమరికలు లేకుండా, ఆత్మీయంగా మాట్లాడడంతో, అరగంట వుండి వచ్చేద్దామనుకున్న అతను ఆ పూటంతా అక్కడే వుండిపోయాడు.

కమల భోజనం చేస్తేగానీ వెళ్ళటానికి పీల్లేదని బలవంతం చేసింది. చిన్న వంట యింట్లో -అందరూ వరసగా పీటలు వేసుకుని కూర్చుని భోజనం చేశారు. తమ అతిథి కాబట్టి పంక్తిలో మొదటి స్థానం యిచ్చారు. కమల కొసిరికొసిరి వడ్డిస్తూ, బలవంతంగా తినిపిస్తుంటే, తల్లిపోయిన యిన్నేళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ సంతృప్తిగా భోజనం చేసినట్టు అనిపించింది అతనికి.

తన యింటికి రాత్రిపూట డిన్నర్‌కి తప్ప సాధారణంగా పగలు ఎవరూ భోజనానికి రారు. ఒకవేళ ఏ స్నేహితు లయినా వచ్చినా సుజీ వుండదు సుజీ వున్నా ఆవిడ ప్రాధాన్యత వేరు! ఆవిడ యిలాటి పనులు చేయదు. 'వంటవాళ్లని పెట్టుకున్నది ఎందుకుట?' అంటుంది.

దాదాపు 20 సం॥ తర్వాత - కమల సంసారం చూసిన తర్వాతగాని కమలని పెళ్లిచేసుకోకపోవటంవల్ల తను పోగొట్టుకున్నదేమిటో అతనికి అర్థం కాలేదు. కమల లాటి భార్యవున్న మగవాళ్ళెవరూ, యిలా రహస్యంగా హోటల్స్‌లో ఆనందంకొనుక్కోటానికి చాటున రారు. మొన్న వ్యాపారరీత్యా అతను 50 వేలు నష్టపోయిన చికాకుకంటే ఈ రోజు కమలనుచూసింతర్వాత గుండెలనిండుగా పేరుకున్న అసంతృప్తి అతన్ని మరీ వేధిస్తోంది. అతన్ని సేదదీర్చగలిగిన సిల్వియా దొరక్కపోవటం అతనికి యింకా నరకంగా వుంది.

ఆలోచనల మధ్య చిక్కడిపోయినట్టుగా, సోఫాలో వెనక్కు వాలి కూర్చున్న అతను యింతలో ఫోన్ గణగణలాడటంతో వులిక్కిపడ్డట్టుగా యీ లోకంలోకి వచ్చాడు.

వెళ్ళి రిసీవర్ తీసాడు.

'యస్?' అధికారంగా ప్రశ్నించాడు.

"ఆఅమ్మాయి వచ్చింది సార్. పైకి పంపించాను. వస్తోంది."

"థ్యాంక్‌యూ!" అతను అప్రయత్నంగా ఆమాట పైకి అనేసాడు.

"సరే?"

'యస్?'

"యు మస్ట్ పే టూహండ్రెడ్ ఫర్ హెర్."

"ఆల్‌రైట్." ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఒక్కసారిగా అతని ఆలోచన్లు మాయమైనాయి. అతన్ని ఆవరిచుకున్న విసుగు, చిరాకు మంత్రించినట్టు పోయినాయి.

అతని కళ్లు ఆత్రంగా, గదినంతటినీ పరిశీలించినాయి ఎంతో అధునాతనంగా, అందంగా వుంది. అతను లేచి పెద్దలైటు తీసి, కాంతి తక్కువగా వున్న లైటువేసాడు. 20 సం॥ అమ్మాయి. మైగాడ్! అతను ఆత్రంగా వెళ్లి అద్దంలో ముఖం చూసుకున్నాడు. చెంపలు నెరిసినాయి! బట్టతల కన్పించకుండా జాగ్రత్తగా దువ్వుకోవటం

అతను ఎప్పుడో అలవాటు చేసుకున్నాడు. అతని దృష్టి సిల్కు షర్ట్ క్రింద, మబ్బుగా కన్పిస్తున్న పొట్టమీద నిల్చింది. వేళ్లతో కొట్టుకుంటూ 'బాగుడు తగ్గించాలి' అనుకున్నాడు. 20 సం॥ అమ్మాయి! ఇంత వయసు వచ్చిన తర్వాత ఎంత కొత్త అనుభవం! బ్యూటిఫుల్‌గా వుంటుందని చెప్పాడు. బహుశా చాలా ఆరోగ్యంగా కూడా వుండి వుంటుంది

భవానీ ప్రసాద్ షర్ట్‌గుండీలు విప్పేసాడు. అందులో నుంచి తొంగి చూస్తున్న ఛాతీని ఒక్క క్షణం రెప్ప వాల్చకుండా చూసుకున్నాడు. సిల్వియాకి యీ ఛాతీ అంటే ఎంతో యిష్టం అని చెబుతూవుంటుంది. అతను పవుడర్ తీసి, అరచేతిలో వేసుకుని, ఛాతిమీద మెడదగ్గర అద్దుకున్నాడు.

ఈరోజు తన జీవితంలో మధురమైన రోజు కావాలి! చదువుకునేటప్పుడు అతను చదివిన ఇంగ్లీషు నవలల్లోని రొమాంటిక్ హీరోలందరూ ప్రాణం పోసుకుని వచ్చి అతనిలో ఐక్యం అయారు. అతని శరీరంలో, అణువణు

వులో వుత్సాహం వురకలు వేస్తోంది. అతని మనసు నిషాతో, మత్తెక్కి నట్టుగా పిచ్చిపిచ్చిగా వుంది.

ఇంతలో తలుపుమీద అతిసున్ని తంగా, వేళ్లతో తట్టిన చప్పుడు అయింది. ఆ శబ్దం అతనికి ఎంతో ఆనందం యిచ్చింది. వెళ్లి తలుపుదగ్గర ఆ అమ్మా యిని చేత్తో పట్టుకోవాలనుకున్న అతను అలవాటుగా 'యస్!' అనలేదు. రెండం గల్లో తలుపుదగ్గరకి వచ్చాడు. తలుపు వెంటనే మళ్లీ మూసేట్టుగా కొద్దిగా మాత్రమే తెరిచాడు.

అతి నాజూకైన పాదాలు, చీర కుచ్చెళ్లని సున్నితంగా కదిలిస్తూ, లోప లకి వచ్చినాయి.

చటుక్కున తలుపులు మూసి, బిగి యారా దగ్గరకు లాక్కోటానికి చేతులు చాచిన అతను, షాక్ తిన్నట్టుగా ఆగి పోయాడు. "ప్రీతి!" వేటగాడి బాణం దెబ్బతిన్న లేడికూన అరుపులా వచ్చిందా పిలుపు.

"డాడీ!" ప్రాణం ఎగిరిపోయినట్టు చూసిన ఆ అమ్మాయి శిలా ప్రతిమే అయిపోయింది.

ఒక్క నిముషం యిద్దరూ సిగ్గుతో కృంగిపోతున్నట్టుగా, భూమి బద్దలై పోతే బాగుండును అనుకుంటున్నట్టుగా నిలబడి పోయారు.

కళ్లు బైర్లు కమ్మినట్టు అవగా, ఎలాగో పక్కకు తిరిగి, సోఫాదగ్గరకి వచ్చాడతను! గుండెల్లో ఏదో బాధ! భరించలేనంత నొప్పి! క్షణం క్రితం అతను ఎంతో మోజుగా అద్దుకున్న పవు డరు సువాసనలు, అంబు మొనల్లా మారి, అతని హృదయాన్ని తూట్లుతూట్లుగా పొడవసాగినాయి. ఆ గదిలో ప్రతి వస్తువూ, గుడ్లగూబలా మారి వికృ తంగా వెక్కిరిస్తోంది. ఈ రోజు మధు రమైన రోజా! కాదు, కాదు! తన పట్ల భయంకరమైన కాళరాత్రి. జీవితంలో మరెన్నడూ తలెత్తలేనంత ఘోరమైన రాత్రి.

కుడిచేత్తో ముఖంమీద బలంగా రాచుకుని, ఎలాగో తనని తాను సంబా ళించుకున్న అతను, శరీరంలో ఆవిరయి పోతున్న శక్తిని ఎలాగో కూడదీసుకుని, అతి ప్రయత్నం మీద తిరిగిచూసాడు. కానీ అప్పటికే గది ఖాళీగావుంది! ప్రీతి అక్కడలేదు!

భవానీ ప్రసాద్ తడబడుతున్న అడుగులతో, ఫోన్ దగ్గరకి వచ్చాడు. రిసీవర్ తీసి, కంపిస్తున్న కంఠంతో, 'హలో! రిసెప్షన్? ఐయామ్ సిక్! ప్లీజ్ - సెండ్ సమ్‌బడీ.' ఫోన్ పెట్టే స్తుండగానే అతని కళ్లముందు చీకట్లు కమ్మినాయి. స్పృహతప్పి పోయింది.

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)

ఆ స్నేహితురాలు తనదగ్గరకు రాలేదని అనటంతో, కాలేజి ప్రిన్సిపాల్‌కి ఫోన్ చేసాడు.

ప్రీతి చనువుగా వుంటుందని తెలిసిన స్నేహితు లందరిదగ్గరా వెతికారు. ఎక్కడా లేదు! ఎవరిని అడిగినా మాకు తెలియదు అన్నారు. మొదటిరోజు భవానీప్రసాద్‌కి అంతగా భయం కలగ లేదు. కానీ రెండోరోజు కూడా ప్రీతి కన్పించకపోవటంతో అతని గుండెల్లో అవ్యక్తమైన భయం మొదలుఅయింది. మూడోరోజు, నాలుగోరోజు కూడా గడిచిపోయినాయి. ప్రీతి జాడ తెలియనే లేదు. అతను ఆ మధ్యాహ్నం మెడ్రాస్ భార్యకి ట్రంక్‌కాల్ చేసాడు.

భవానీప్రసాద్ భయాన్నీ, ఆందో ళననీ సుజీ నిర్లక్ష్యంగా తీసిపారేసింది.

"నీకు ప్రతిదానికీ ఖంగారే! ఎవరైనా ఫ్రెండ్స్ యింట్లో వుందేమో! సరిగ్గా కనుక్కో. అదేం చిన్నపిల్లకాదు తప్పిపోటానికి."

"సుజీ! డోంటాక్ నాన్సెన్స్! ఫ్రెండ్స్ దగ్గరికి వెళితేమాత్రం మూడు రోజులు హాస్టల్‌కిగాని, కాలేజికిగాని తిరిగి రాకుండా వుంటుందా?" అసహనంతో ప్రజ్వరిల్లుతూ అన్నాడు.

"గిరిజ యింట్లో కనుక్కున్నావా? వాళ్లతో కలిసి నాగార్జునసాగర్ వెళ్లాలని అనుకుంటున్నానని వ్రాసింది"

"అడిగాను. గిరిజ తనదగ్గరకి రాలే దని అంటోంది. సుజీ! నాకు చాలా భయంగా వుంది! నువ్వు రేపు ఉదయం ఫ్లైట్‌కి బయలుదేరిరా!"

"ఓ మైగాడ్! రేపా! రేపెలా కుదురుతుంది? రేపు చావటానికికూడా నాకు తీరుబడిలేదే! ఆలిండియా ఉమన్స్ వెల్‌ఫేర్ కమిటీ మెంబర్సుతో కాన్ఫరెన్స్ వుంది."

"షటప్! డూ వాటయిసే! రేపు బయలుదేరిరా! నేను ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో మీటవుతాను. డోంటాక్ అనదర్ వర్డ్!" కొట్టినట్టుగా అన్న అతను, అధికారంగా ఆజ్ఞాపించి, ఫోన్ పెట్టేసాడు.

అవతల లైన్‌దగ్గర, సుజీ నిటారుగా అయింది! ఆవిడ ముఖం జేవురించింది. కళ్లు ఎర్రబడినాయి. వెంటనే వంట మనిషిని పిలిచి రేపు ఉదయం నేను హైదరాబాద్ వెళుతున్నానని చెప్పింది.

ముందు కూతురిమాట ఎలావున్నా అతనిచేత, వెంటనే, ఆ వాగుడికి క్షమాపణ చెప్పించాలని బయలు దేరిందావిడ.

సుజీ హైదరాబాద్ చేరుకున్న గంట న్నరకి, భార్యాభర్తలిద్దరూ హోటల్ రూమ్‌లో, నిన్న మధ్యాహ్నం ఫోన్ కాల్ గురించి పోట్లాడుకుంటుండగా, భవానీప్రసాద్‌కి బాగా తెలిసిన ఒక పోలీసు అధికారినుంచి, "నిన్న సాయంత్రం చార్‌మినార్ మీదనుంచి దూకి చనిపోయిన అమ్మాయి శవం

ప్రీతిగా గుర్తించబడిందనే" వార్త తెలిసింది.

"మైగాడ్ !" భవానీప్రసాద్‌కి ఆ క్షణంలో పిచ్చెక్కినంత పనైంది.

"నో ! నో !" సుజీ అరిచింది.

భవానీప్రసాద్ - సుజీ యిద్దరూ హాస్పిటల్‌కి వచ్చారు.

'నాకు బ్రతుకుమీద విరక్తి పుట్టింది. ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నాను. ఇందులో ఎవరికీ ఎలాటి సంబంధంలేదు,' అని వ్రాసిన చీటీ చీరెకి పిన్‌చేసి వుందని పోలీసు అధికారులు చెప్పారు.

"ఎందుకే ? ఎందుకిలా చేసావు ? నీ కంత ఖర్మ ఏంవచ్చిందే !" సుజీ బావురుమంది.

పోస్ట్‌మార్టమ్‌లో, సుజీ గర్భవతి అని తెలియచేయగానే, భార్యా భర్త లిద్దరూ దిమ్మెరపోయారు !

రెండురోజులు గడిచినాయి !

భవానీప్రసాద్ బాగా సుస్తీపడటంతో, తప్పనిసరిగా. యింకోవారం ఆగాల్సి వచ్చింది.

అతన్ని చూడటానికి స్నేహితులు, తెలిసినవాళ్లు, ఎంతోమంది వచ్చి వెళుతున్నారు. వచ్చినవాళ్లదగ్గర సుజీ చెప్పుకుని ఏడుస్తోంది. "దానికి నేనేం తక్కువచేసాను ? అపురూపంగా పెంచాను. కోరినదల్లా యిచ్చాను ! ఒక్కగా నొక్క పిల్ల దగ్గరలేకుండా ఎలా అనే మమకారం కూడా వుంచుకోకుండా, 'అమ్మా, గిరిజ హైదరాబాద్‌లో వుంది. నేను కూడా అక్కడే చదువుకుంటాను' అంటే పంపించాను. అందరి తల్లుల్లా మూర్ఖంగా కట్టడిచేయకుండా, కోరిన స్వేచ్ఛ యిచ్చాను."

భవానీప్రసాద్ మంచంమీద పడుకున్నవాడల్లా లేవబోయాడు. "యూ ! డెవిల్ ! నువ్వసలు మనిషివేనా? మరవి. ఒట్టి యంత్రానివి. కన్నబిడ్డకి వచ్చిన కష్టం ఏమిటో కనుక్కోలేకపోయావు. మళ్లీ వూరివాళ్లని ఉద్ధరించే పె...ద్ద సోషల్ వర్కర్‌వి !"

ఈ ఎత్తిపొడుపు వినగానే, సుజీ ఏడుపు మాట మరిచిపోయి గయ్యన లేచింది.

"మాటలు తిన్నగా రానీ ! నేను యంత్రాన్నా ! ఒంటిమీద తెలివి వుండే మాట్లాడుతున్నావా ! సరే ! నేను యంత్రాన్నే ! కానీ నువ్వు చేసిన నిర్వాకం ఏమిటి? నువ్వెందుకు కనుక్కోలేదు దానికి వచ్చిన కష్టం ఏమిటో ? నువ్వు పడే పాటేమిటి ? ఏం ? పిల్లలంటే ఒక్క తల్లికేనా బాధ్యత ? తండ్రికి లేదా ?"

ఇద్దరి మధ్యా మాటలు ముదరబోతుంటే అక్కడున్నవాళ్లు ఎలాగో ఆపి సర్దివేసారు.

"షి యీజ్ నాట్ వుమన్! షియీజ్ ఎ డెవిల్ !" ఆయాసపడుతూ అన్నాడతను.

"ఈయన యిట్లా నోరు పారేసు కోవడం నేనెన్నడూ ఎరగను. మతి చలించలేదుకదా !" సుజీ పక్కనున్న స్నేహితురాలితో రహస్యంగా, భయంగా అంది.

"మీరు విశ్రాంతి తీసుకోండి." భార్యాభర్తలిద్దరికి చెప్పి వచ్చినవాళ్లు వెళ్లిపోయారు.

కమల భర్తతో వచ్చింది. భవానీ ప్రసాద్ సుస్తీ తగ్గేవరకూ తమ యింట్లో వుండమని బలవంతం చేసింది. కానీ సుజీ ఒప్పుకోలేదు.

"తగ్గటానికి ఎన్ని రోజులు పడుతుందో ఏమిటో ! మాకోసం అనేక మంది వస్తూ పోతూవుంటారు. భోజనం, స్నానం విషయంలో మాకు కొన్ని నియమాలున్నాయి," అంటూ మర్యాద గానే తిరస్కరించింది.

భార్య నిశ్చయాన్ని కాదని ప్రవర్తిం చడం అతనికి ఎప్పుడూ అలవాటు లేదు.

సాయంత్రం కాబోతోంది !

భవానీప్రసాద్ నవనాడులూ కృంగి పోయినట్టుగా, మంచంమీద పడుకుని వున్నాడు. సుజీ స్నానంచేస్తోంది.

ఇంతలో ఫోన్ మోగింది.

అతనే ఓపికచేసుకుని లేచి తీసాడు.

"హలో !"

"హలో. భవానీ ప్రసాద్‌గారు కావాలండీ."

"నేనే- మీరెవరు ?"

"నేను- నేను కుసుమని."

అతనికి వెంటనే ఆ వ్యక్తి ఎవరో గుర్తుకురాలేదు.

"నేను అంకుల్. ప్రీతి స్నేహితు రాలిని. మ్రైడాన్‌లో నేను, ప్రీతి 8 వ తరగతివరకూ చదివాం. నన్ను పిలక జెడపిల్లా అనేవారు మీరు."

"ఆ ! ఆ ! గుర్తుకు వచ్చింది. ఏమి టమ్మా." అతనిలోకి ప్రాణంలాటిది వచ్చింది.

"అంకుల్, ప్రీతి చనిపోయేముందు నాకు ఉత్తరం వ్రాసింది. అది అందే సరికి నేను వూళ్లో లేను. ఈ రోజే వచ్చాను. ఈ పూటే అది చూసాను. మీరు యింకా వూళ్లోనే వున్నారని నాన్న గారు చెప్పారు. ప్రీతి యింత ఘోరం తలపెడుతుందని అనుకోలేదు. నేను వూళ్లో లేను. ఉంటే ఎప్పటికీ యిలా జరిగేదికాదు."

కుసుమ మాటల్ని దుఃఖం మింగేసింది.

అతను మౌనంగా వింటున్నాడు ! ప్రీతి చనిపోయేముందు ఉత్తరం వ్రాసిందా ! అతని నుదుటిమీద చిరు చెమటలు అలుముకున్నాయి. ఏముంది అందులో ? అడగటానికి అతనికి ధైర్యం చాలటంలేదు.

"అంకుల్ !" కుసుమ ఏడుపు నిగ్రహించుకుంటూ అంది.

''చెప్పమ్మా !"

"ప్రీతి చనిపోటానికి రెండురోజులు ముందు, అర్ధరాత్రివేళ వంటరిగా, హఠాత్తుగా, టాక్సీలో మా యింటికి వచ్చింది. నేను ఎంత అడిగినా కారణం చెప్పలేదు. మనిషి చాలా బెదిరిపోయి నట్టుగా వుంది."

"కారణం ఏమిటో చెప్పిందా ?"

"అప్పుడెంత అడిగినా చెప్పలేదు."

"ఉత్తరంలో వ్రాసిందా ?"

''వ్రాసింది !"

అతను అఘాతంలోకి కృంగిపోతున్న ట్టుగా నిలబడ్డాడు.

"అంకుల్! మీరు యిక్కడికి వస్తారా ఆ ఉత్తరం చూపిస్తాను. లేకపోతే నేనే అక్కడికి రానా ?"

"వద్దు. వద్దు. నేనే వస్తాను. అడ్రస్ చెప్పు." గబగబా అన్నాడతను. ఆ అమ్మాయి రామచంద్రాపురంలో ఒక క్వార్టర్ నంబరు చెప్పింది. ఎట్లా రావాలో వివరాలుకూడా చెప్పింది.

"యిప్పుడే-కారు ఎంత తర్వగా తీసుకురాగలిగితే అంత త్వరగా వస్తాను. చూడు. ఒకవేళ ఏ కారణంచేతయినా నేను రావటం ఆలస్యం అయితే నువ్వు మళ్లీ యిక్కడికి ఫోన్ చేయవద్దు. నేను చూసేవరకూ ఆ ఉత్తరం ఎవరికీ చూపించవద్దు "

"అలాగే "

అతను పళ్లబిగువున లేచి, బట్టలు మార్చుకున్నాడు. సుజీ, ఒక స్నేహితుడు ఫోన్‌చేస్తే వెళుతున్నాను.

యిప్పుడే వస్తాను. ఖంగారుపడకు,'' అని గబగబా గీసిన చీటి డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ మీద పెట్టి తలుపు తెరుచుకుని యివతలకి వచ్చాడు.

దాదాపు గంటతర్వాత, భవానీ ప్రసాద్ కూర్చున్న టాక్సీ కుసుమ చెప్పిన దారి వెంబడి, ఆ క్వార్టర్ నంబరు వెతుక్కుంటూ వచ్చి ఆ యింటిముందు ఆగింది.

కారు ఆగిన శబ్దం అవగానే, కుసుమ వాకిట్లోకి తొంగిచూసింది. దాదాపు ప్రీతి వయసేవుంది. కుసుమని చూడగానే గుండెలు పిండినట్టయింది. కారు దిగి నడిచి వస్తుంటే, అతని అడుగులు తడబడి, శరీరం తూలడం చూసి, చప్పున పరుగెత్తుకువచ్చి చెయి అందించింది. అతను భయంగా, పిరికివాడిలా, ఆ అమ్మాయిముఖంలోకి చూసాడు! లేదు! ఆ అమ్మాయి ముఖంలో అసహ్యంలాటిది లేదు! అతని గుండెలమీదనుంచి తాత్కాలింగా కాస్త భారం దిగినట్ట యింది

లోపలికి రాగానే, అతన్ని వాలు కుర్చీలో కూర్చోమని ఫాన్ వేసింది! పక్కగదిలోకి వెళ్లి ఉత్తరం పట్టుకు వచ్చింది. అది అతనికి అందివ్వబోతూ, ఆగింది. కళ్లలో గిర్రున నీళ్లు తిరిగాయి.

"అంకుల్! మీరు నాకో వాగ్దానం చెయ్యాలి."

"ఏమిటది?"

"ఈ ఉత్తరం చూసి ప్రీతిమీద ఆగ్రహ పడనని మాటయివ్వండి."

"లేదమ్మా.. అందులో ఏం వ్రాసి ఉన్నా ఆగ్రహపడే అర్హత నాకులేదు."

అతని కంఠం వణికింది. కుసుమ ఉత్తరం అతని చేతికి యిచ్చి అక్కడ నిలబడలేనట్టుగా వంటయింట్లోకి వెళ్లి పోయింది

భవానీప్రసాద్ ఒక్క నిముషం ఆ ఉత్తరంలో ఏమున్నా చదివి భరించే శక్తి తనకివ్వమని భగవంతుడిని ప్రార్థి స్తున్నట్టుగా కళ్లు మూసుకున్నాడు. తర్వాత హృదయం కంపిస్తుండగా, ఉత్తరం తెరిచి చదవసాగాడు.

కుసుమా!

నీకు చెప్పకుండా, నువ్వు వూరినుంచి వచ్చేవరకూ వుండకుండా, వెళ్లిపోయా నని కోపంగా వుందికదూ! నేను ఏమయ్యానో తెలిసిన తర్వాత నీ కోపం నిలవదని నాకు తెలుసు! ఆ రోజు అర్ధరాత్రి దేన్నిగురించి భయపడి పారి పోయి వచ్చానో ఎంత ప్రయత్నించినా నీకు తెలియచేయలేకపోయాను నేనే కాదు, ఏ ఆడపిల్లా అలాటి సిగ్గుమాలిన విషయం నోరు తెరిచి చెప్పలేదేమో! కుసుమా! 'సిగ్గుతో చచ్చిపోయాను!' అంటారే. సరిగ్గా అదే నాకు ఎదురైంది! అంతకంటే నీకు యింకేం చెప్పలేను. జీవితం అంతం చేసుకోబోతున్న ఈ

ఆఖరిక్షణంలో నాకు మా అమ్మా - నాన్నలమీద అంతులేని కోపం వస్తోంది వాళ్లు నాకు సరైన శిక్షణ యివ్వలేదు. వాళ్ల గారాబంతో, ఈ లోకం ఒక రోజా పువ్వులతోట అనే భ్రమ నాలో కల్పించారు. ఇందులో మోసం, దుర్మార్గం అనే వాడియైన ముళ్లు వుంటాయని, జీవితాలు వాటికి పట్టుకుని చిరిగిపోకుండా ప్రతి వ్యక్తి జాగ్రత్తగా, మెలకువగా ప్రవర్తించాలని నేర్పలేదు. చూచాయగానైనా తెలియచేయలేదు అమ్మ నాకు ఖరీదైన బట్టలు, విలువైన నగలూ కొనియిచ్చి, నా యిష్టం వచ్చిన స్నేహితులతో తిరిగే స్వేచ్ఛయివ్వటంతో తన బాధ్యత తీరిపోయింది అనుకుంది.

నాన్న సరేసరి ! ఆయనకి ఆ బిజినెస్ గొడవతో క్షణం తీరదు ! డబ్బు సంపాదన మినహా యింకోవిషయమే ఆయనకి తెలియదు. నేను వుండే హాస్టల్‌కీ మా యింటికీ పెద్దగా తేడా ఏమీ కన్పించేదికాదు నాకు.

కుసుమా ! తల్లి చిన్నప్పుడు నిప్పు దగ్గరకి వెళ్లబోతుంటే, 'అమ్మో ! కాలుతుంది' అని వెనక్కు లాగుతుంది. స్వీట్లు యిష్టం అని ఎక్కువగా తింటుంటే, 'వద్దమ్మా ! జబ్బుచేస్తుంది.' అంటూ వారిస్తుంది. అట్లాగే పిల్లలు పెద్దయిన తర్వాత కూడా ముఖ్యంగా. తొలి యవ్వనంలో అడుగుపెట్టి, ఈ ప్రపంచం అంతా అందమైన రంగుల రమణీయదృశ్యంగా భావించి భ్రమపడుతున్నపుడు వాళ్లకి అండగావుండాలి. అడుగు పక్కకు వేస్తున్నారా అనే జాగ్రత్తతో గమనించాలి. అంత తీరుబడి వాళ్లకి లేకపోతే ఒక ఆప్తమిత్రురాలిలా అన్నీ చెప్పెయ్యాలి ! ఆడపిల్లలు యిదివరకు రోజుల్లోలాగ నాలుగుగోడల మధ్య, అమ్మ-నాన్నల, అన్నదమ్ముల కంటిచూపుల మధ్య వుండటంలేదు. ఈ కొత్తగా చదువులు కావాలనే ఆరాటం, ఈ బైటప్రపంచంలో యీ ఫాషన్లు, వ్యక్తిత్వంలో స్వేచ్ఛ కావాలనుకోవడం, ఆడా మగా కలిసి తిరగడం, ఈ పుస్తకాలు, సినిమాలు, వాళ్లని ఎంత తికమకపెడతాయో యీ పెద్దవాళ్లకి అర్థంగాదు ! సృష్టిలో ఎంత సహజమైన విషయాలు, పిల్లలకి చెప్పటానికి ఎందుకు భయపడతారో అర్థంగాదు. ఏదయినా జరిగితే, మా పరువు పోయిందని, మా గౌరవం మంట కలిసిందని ఏడవటం ఒక్కటే తెలుసు.

నా విషయం చూడు నాకు అమ్మా నాన్నల గారాబంమాత్రమే తెలుసు. కానీ వాళ్లదగ్గర మనసు విప్పినా భయాందోళనలు చెప్పే చనువు చిన్నప్పటినుంచీలేదు. అమ్మ ఎప్పుడూ స్వేచ్ఛ స్వేచ్ఛ అంటుంది. ఇప్పుడని పిస్తోంది నాకు. ఆవిడ కసలు స్వేచ్ఛ అంటే అర్థం తెలుసా అని. మగాడితో సమానంగా ఆడది వుండాలంటుంది.

మగాడికి వుండే మొరటుదనం స్త్రీకి ఎలా వస్తుందో నాకు తెలియదు.

కుసుమా! నేను మెద్రాస్‌లో ఇంటర్ చదువుతుండగా గిరిజ అనే అమ్మాయితో స్నేహం అయింది. గిరిజ కుటుంబంలో గొడవలు కారణంగా, ఇంటర్ మెద్రాస్‌లో మేనమామ యింట్లో వుండి చదివింది. చాలా సోషల్‌గా వుంటుంది. అందరినీ యిట్టే స్నేహం చేసుకుంటుంది. పరీక్ష తప్పటంతో చదువు మానేసింది. మేమిద్దరం స్నేహితులం అయ్యాం. గిరిజ ప్రోద్బలంమీద, నేను అమ్మదగ్గర హఠంచేసి, ఈ వూళ్లో వచ్చి బి.ఎ.లో చేరాను. ఆ అమ్మాయితో స్నేహం అదొక విషవలయం అని నాకు తెలియ లేదు. గిరిజకు తండ్రిలేదు. వాళ్లమ్మ ఉద్యోగరీత్యా ఎక్కువ టూర్స్ వెళుతూ వుంటుంది మొదట మొదట హాస్టల్ భోజనంతో విసుగెత్తిన నేను, గిరిజ బలవంతంమీద అప్పుడప్పుడూ శలవులు వచ్చినప్పుడు వాళ్లయింట్లో భోజనం చేయ టానికి వెళ్లేదాన్ని. గిరిజకి ఒక అన్నయ్య వున్నాడు. తల్లి వూళ్లో లేకపోతే యింట్లో పెత్తనం అంతా గిరిజది- వాళ్ల అన్నయ్యదీ! యిద్దరికీ ఫ్రెండ్స్‌కేం తక్కువలేదు. ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పార్టీపేరుతో పదిమందిని పోగుచేస్తూ వుండేవారు. మానసికంగా వంటరితనంతో బాధపడుతున్న నాకు అట్లా పదిమందిలో గడుపుతుంటే హాయిగా వుండేది.

శలవులకి అమ్మదగ్గరకి **వెళితే,** ఆ యింట్లో నిశబ్దం, క్రమశిక్షణ చూసి ఎప్పుడెప్పుడు హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోతానా అని విలవిలలాడేదాన్ని. అమ్మ ఎప్పుడూ ఆఫీసు గొడవలతో బిజీగా వుంటుంది. నాతో కబుర్లుచెబుతూ కూర్చునే తీరుబడి ఆవిడకి ఎప్పుడూ వుండదు.

గిరిజ అమ్మకూడా అంతే. అందు వల్లేనేమో, గిరిజా-నేనూ స్నేహితులం అయ్యాం. మేం కూర్చున్నప్పుడల్లా మా అమ్మల గురించే కసిగా చెప్పుకునే వాళ్లం. రాను, రాను, నాకు గిరిజ యింట్లో చనువు ఎక్కువైంది. శని ఆది వారాలేగాకుండా, అప్పుడప్పుడూ కాలేజి ఎగ్గొట్టికూడా వచ్చి గిరిజదగ్గర వుండేదాన్ని.

వాళ్లమ్మ వూరులో లేనప్పుడు, గిరిజ నన్ను వాళ్ల యింట్లోనే పడుకోమని బలవంతం చేసేది! తీరా నేను వున్న తర్వాత, తను ఏ బాయ్ ఫ్రెండ్‌తోనో, సెకెండ్‌షో సినిమాకని వెళ్లిపోయేది. వాళ్లన్నయ్య గిరిజని ఏమీ అనక పోవటం చూసి నాకు ఆశ్చర్యంవేసేది. తర్వాత తర్వాత తెలుసుకున్నాను వాళ్లి ద్దరూ తోడుదొంగలు అని. తల్లికి తెలియకుండా వుండేందుకు ఒకరి రహస్యం ఒకరు కాపాడుకునేవారు.

గిరిజ అన్నయ్య అంటే నాకు మొహమాటం పోయి చనువు ఏర్పడింది.

వాళ్ల యింట్లోనే నేను మొదటిసారిగా డ్రింక్ రుచిచూసాను. ఒకరోజున నాకు తలనొప్పిగా వుందంటే అతను ఒక టాబ్‌లెట్ యిచ్చాడు. అది వేసుకున్నతర్వాత నేను పొందిన అనుభూతి అనూహ్యం. గాలిలో తేలిపోతు న్నట్టుగా, శరీరం అంతా మత్తు మత్తుగా అనిపించింది. ఆ మత్తులో గిరిజ అన్నయ్య చనువు ప్రదర్శిస్తుంటే, గట్టిగా తిరస్కరించలేకపోయాను.

నాకు ఆ మత్తు అంటే యిష్టం ఏర్పడింది. ఆ అనుభవం పదేపదే కావాలని కోరుకున్నాను.

నాకు నెల తప్పింది. ఈ సంగతి తెలుసుకోగానే హడలిపోయాను. నాకు భయంవేసింది. అమ్మా-నాన్నలకి ఏం జవాబు చెప్పను? అనిపించింది. శలవులు దగ్గరికి వచ్చేస్తున్నాయి శలవులు వస్తే అమ్మ నన్ను ఒక్క-క్షణం కూడా యిక్కడ వుండనివ్వదు. గిరిజతో చెప్పాను. గిరిజ ఏం భయంలేదని, అంతా తను చక్కదిద్దుతానని ధైర్యం చెప్పింది. ఏదో మందు తెచ్చి మింగిం చింది. కానీ లాభంలేకపోయింది. లేడీ డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళింది. ఆవిడ నన్ను పరీక్షచేసి యీ ఆపదనుండి తప్పిస్తానంది. 600 రూ. ఫీజు అడుగు తోందని గిరిజ నాకు చెప్పింది. నాకు కళ్ళు తిరిగినంతపనైంది.

ఆరువందలు! ఎక్కడినుంచి తీసుకు రాను! అప్పటికే గిరిజ పుణ్యమా అని స్నేహితులు, పార్టీలు, పిక్నిక్‌లు అంటూ నా ఖర్చులు బాగా పెరిగిపోయినాయి. అమ్మకి ఎక్కువ డబ్బులు పంపడం కోసం ఏవేవో సాకులు రాసేదాన్ని. చేతి వాచీ అమ్మేసి పోయిందని, కాలేజీలో చందాలు అడుగుతున్నారని, స్నేహితు రాలు ఆపదలోవుంది సాయంచేయాలని యిలా దొరికిన సాకులన్నీ అమ్మకి డబ్బుకోసం వ్రాస్తుంటే, మొదట మొదట వెంటనే పంపినా, తర్వాత-తర్వాత సవా లక్ష ఆరాలు అడగటం ప్రారంభించింది. చివరకు కాలేజిఫీజు, హాస్టల్‌ఫీజు మినహా ఎక్కువ పంపటం బాగా తగ్గించేసింది. ఈ పరిస్థితిలో 600 రూ. కావాలని ఏ సాకు చూపించినా అమ్మ పంపదని నమ్మదని నాకు తెలుసు.

మెల్లో గొలుసు, వుంగరం తాకట్టు పెడితే గిరిజ ద్వారా, మార్వాడి 300 రూ. యిచ్చాడు. స్నేహితులకి యింతవరకూ అప్పుయివ్వడమేతప్ప తీసుకోవటం తెలియదు. అక్కడికీ సిగ్గువిడిచి అడిగాను. అందరి దగ్గరా పోగుచేసింది, నిండా వందరూపాయలు కూడా కాలేదు. యింకో రెండువందలు కావాలి!

రోజులు జరుగుతుంటే, నాకు భయంతో రాత్రుళ్ళు నిద్రపట్టడం మానే సింది నేను ఖంగారుపడటంచూసి, గిరిజ ఒకనాడు, నేను తిట్టనంటే ఒక ఉపాయం చెబుతానంది. నేను చెప్ప

మన్నాను. తనకు తెలిసిన ఒక అతను వున్నాడట! అతనికి ఆ వ పిల్లలను రహస్యంగా హోటల్స్‌కు సప్లై చేయడం వృత్తిట! "ఒక్కరాత్రికి 100 రూ. యిస్తారు. ఈ బాధంతాపడేదానికంటే —" గిరిజమాట పూర్తికానేలేదు. నేను లేచి గిరిజమీద కలబడ్డాను. "నేనెవరు అనుకుంటున్నావ్?" అంటూ అరిచాను. గిరిజ నా చేతులు వదిలించుకుని నా వైపు నిరసనగా చూసింది. 'సరే! నీ యిష్టం! నీ దోవ నువ్వుచూసుకో?" అంది

చాలా కోపంతో, అవమానంతో వుడికిపోతూ హాస్టల్‌కి తిరిగివచ్చాను. నాకు చెప్పలేనంత ఏడుపు ముంచుకు వచ్చింది. గిరిజ అసలు స్వరూపం నాకర్థమైంది. నా చీరెలు తన చీరెలుగా కట్టుకునేది. నా డబ్బు తన స్వంతడబ్బులా ఖర్చుచేసేది. నా అమాయకత్వం ఆధారం చేసుకుని నన్నొక బొమ్మలాచేసి ఆడించింది. నాకు ఆపదవస్తే నీ దోవ నువ్వు చూసుకో అని వదిలేసింది. నాకిప్పుడు అర్థమైంది గిరిజ కుటుంబానికి వాళ్ళమ్మ తెచ్చే జీతం బొటాబొటీగా సరిపోయేదయినా, వాళ్ళింట్లో అంత ఖరీదయిన సామాను ఎలా వుందో. గిరిజ ధనికురాలిలా ఎలా ప్రవర్తించగలుగుతోందో యిప్పుడు తెలిసింది. నాలాటి వాళ్ళని ఆత్మీయత పేరుతో దగ్గరికితీసి స్నేహం అనే వుచ్చుబిగించి, బొమ్మల్లా ఆడిస్తారు. నాకు తెలిసో తెలియకో ఈ విషవలయంలో చిక్కుకున్నాను ఎలాగైనా దీనిలోనుంచి బైటపడాలి. జన్మలో ఆ పాడు గిరిజముఖం యింక చూడను. అమ్మా-నాన్నల పరువుకోసం అయినా, నేను ఈ విషయంలో గుంభనగా బైటపడాలి అనుకున్నాను.

ఈ వేదనతో కృంగిపోతున్న నాకు చాలాసార్లు నీ దగ్గర మనసు విప్పి చెప్పేయాలని ఎంతగానో అనిపించింది. రెండు సార్లు వచ్చాను. కానీ ధైర్యం చాలలేదు. నువ్వు అమ్మవాళ్ళకి తెలియచెప్పేస్తావేమోనని భయంవేసింది. ఈ రహస్యం నాకు, గిరిజకితప్ప యింకెవ్వరికీ తెలియకూడదనుకున్నాను.

శలవులు దగ్గరికి వస్తున్నాయని, కేలెండర్ రోజూ హెచ్చరిస్తోంది. నాకెటూ పాలుపోలేదు. ఒక తప్పులోనుంచి బైటపడాలనే తాపత్రయంలో రెండో తప్పు చేయటానికి తెగించాను. మొదటి తప్పు తెలియక అమాయకంగానే చేసాను. ఈ తప్పు తెలిసే చేయాల్సి వచ్చింది.

ఆసాయంత్రం గిరిజయింటికి వెళ్ళాను. తొందరపడి మాటలు అన్నందుకు క్షమాపణ కోరాను. హోటల్‌కి వెళ్ళటానికి నా అంగీకారం తెలిపాను. గిరిజ కినుకగా, "ఈ పని అప్పుడే చేస్తే ఈపాటికి అంతా సవ్యంగా అయిపోయేదిగా!" అంది

గిరిజా, నేనూ కలిసి ఆ హోటల్‌కి

టీ తాగడానికి వెళ్ళాం. హోటల్ మేనేజరు మా దగ్గరకు వచ్చాడు. గిరిజని చాలా చనువుగా పలకరించాడు. గిరిజ అతనికి నన్ను పరిచయంచేసింది. మేము టీ తాగిన బిల్‌కి నేను డబ్బులు చెల్లించబోతూంటే, అతను తీసుకోలేదు. "యు ఆర్ అవర్ గెస్ట్" అన్నాడు.

టాక్సీ పిలిచి మమ్మల్ని అందులో కూర్చోపెట్టి, డ్రైవర్‌తో యింటిదగ్గర దింపి రమ్మనమని చెప్పాడు. గిరిజ నన్ను హాస్టల్ దగ్గర దింపుతూ, "అవకాశం రాగానే, తమ హాస్టల్‌కి సెకండ్‌షో సినిమాకి రమ్మని కోరుతూ ఫోన్ చేస్తా నని, అర్థంచేసుకోమని చెప్పింది. నేను సరేనన్నాను.

రెండురోజుల తర్వాత గిరిజ ఫోన్ చేసింది. నేను ఎవరికీ తెలియకుండా, నా రూమ్‌మేట్‌కి మాత్రం చెప్పి, బైటికి జారుకున్నాను. వీధిచివర ఆ రోజున మమ్మల్ని దింపిన టాక్సీ ఎదురు చూస్తోంది. నేను గబగబా వచ్చి దాంట్లో ఎక్కాను.

నేను ఎక్కిన టాక్సీ హోటల్ వెరటి వైపువచ్చి ఆగింది. అక్కడ మేనేజరు

ఎదురుచూస్తున్నాడు. టాక్సీ ఆగగానే వచ్చి తలుపు తెరిచాడు. నాపంక ఆప్త మిత్రుడిలా చూస్తూ "గుడ్ యీవినింగ్'' అన్నాడు.

నా ముఖంలో ఖంగారు గమనించాడు కాబోలు, "ఆయన చాలా పెద్దమనిషి. ఏంభయంలేదు" అన్నాడు. నేను గబ గబా తల వూపాను.

నా శరీరం అంతా గడ్డకట్టుకుని పోతున్నట్టుగా వుంది. మేనేజర్ చెప్పిన విధంగా లిఫ్ట్‌లో పైకి వెళ్ళి, ఆ నంబరు గది తలుపుమీద వేళ్ళతో తట్టాను. తలుపులు తెరుచుకున్నాయి! నేను లోపలికి వెళ్ళాను. కానీ—అక్కడున్న వ్యక్తి ఎవరనుకున్నావు? వద్దు, కుసుమా! వద్దు. ఆ వివరాలన్నీ నీకు చెప్పలేను! ఆ వ్యక్తి నన్నుచూసి, నిర్ఘాంతపోయాడు! నేను కూడా కొయ్యబారిపోయాను! నేను చేసిన తప్పు నాలోనే శిథిలం అయిపోవాలని నేనుపడిన తాపత్రయం, చేసిన ప్రయత్నం అంతా వృథాఅయిపోయినాయి. నా రహస్యం బట్టబయలు అయింది. ఆ క్షణంలోనే, నేను సిగ్గుతో చచ్చి పోయాను! నా యీ రహస్యం బైటపడి, నా తలిదండ్రులకి తెలిసిన తర్వాత నేను బ్రతకలేను కుసుమా? నా వల్లకావటం లేదు. ఆ క్షణంలో, ఎక్కడికెళ్లాలో, ఏంచెయ్యాలో తోచక వెర్రిదానిలా అయి పోయిన నేను, నాకు తెలియకుండానే నీదగ్గరికి పారిపోయి వచ్చాను. రెండు రోజులు ఆగితే విషయం ఏమిటో నేనే చెబుతాను, అనే ధీమాతో వున్న నువ్వు నన్ను ఆట్టే బలవంత పెట్టలేదు.

నా అదృష్టంకొద్దీ, మీ వదినకి సుస్తీగా వుందని, నిన్ను తీసుకువెళ్ళ టానికి మీ అన్నయ్య వచ్చాడు. నువ్వు వరంగల్లు వెళ్ళావు. నీతో నోరువిప్పి చెప్పలేని నా మూగవేదనని, యీ కాగితం మీద పెడుతున్నాను. కుసుమా! నా మనసు యిప్పుడు చాలా హాయిగావుంది. భయంలేదు! ఆందోళనలేదు! సిగ్గుపడా ల్సిన అవసరంగాని, తలవంచాల్సిన పనిగాని, సంజాయిషీ చెప్పుకోవల్సిన భయంగాని లేదు. కుసుమా నా యీ చిన్న జీవితంలో కలిగిన అనుభవంగా నిన్ను హెచ్చరిస్తున్నాను. నీకు పిల్లలు పుట్టి, పెద్దయితే, వాళ్ళని ఆత్మీయతతో నీదగ్గర చనువుయివ్వు. వాళ్ళని స్నేహి తులతో కలవనీ! కానీ ఆ స్నేహితులు ఎలాంటివాళ్లోమాత్రం గమనిస్తూవుండు. పిల్లలకి స్వేచ్ఛయివ్వు. కానీ ఆ స్వేచ్ఛ వాళ్ళ కష్టసుఖాలు - యిష్టాయిష్టాలు నిస్సంకోచంగా చెప్పేందు కుపయోగ పడాలేతప్ప వెర్రిమొర్రివేషాలు వేయనీయ కూడదు. జీవితంలో ఫాషన్స్‌కంటే గ్లామర్‌కంటే, నిరాడంబరత, నిర్మలత్వం ముఖ్యమని అర్థంచేసుకోవాలని చెప్పు. నాకు మళ్ళీ జన్మ అనేదివుంటే, నీకు కూతురుగా పుట్టాలనివుంది. కుసుమా!

నేను ఈ జీవితంలో చెస్తున్న ఆఖరి పనేమిటో తెలుసా? నీకి ఉత్తరం పోస్ట్ చేయటం

నన్ను అసహ్యించుకోవనే గాఢమైన నమ్మకంతో. ప్రీతి

కళ్ళలో నీళ్ళు గట్టిగా తుడుచుకున్నకొద్దీ, మళ్ళీ మళ్ళీ వూరడంతో అక్షరాలు అలుక్కుపోయినట్టు అవగా, అతికష్టంమీద భవానీప్రసాద్ ఉత్తరం చదవటం పూర్తిచేసాడు.

కుసుమ కాఫీ తెచ్చియిచ్చింది. బాగా ఏడ్చినట్టుగా కళ్ళు ఎర్రబడి వున్నాయి.

జీరపోయిన గొంతుతో అంది. "ఆ రాత్రి ప్రీతి వెళ్ళిన, ఆ వ్యక్తి ఎవరో మీకు బాగా తెలిసినవాడై వుండాలి! అతను మీకు చెబుతాడని, ఈ రహస్యం దాగదని భయపడివుంటుంది. అందుకే ప్రీతి సిగ్గుతో మీ ముందుకు రాలేకపోయి వుంటుంది. అంకుల్! ప్రీతిని మీరు అసహ్యించుకోవటంలేదుగా!"

"లేదమ్మా. లేదు లేదు. చెప్పానుగా. ఆ అర్హత నాకులేదని. ప్రీతిని, కన్నామే గాని, సుజీ, నేనూ, తలిదండ్రులుగా మా బాధ్యత నెరవేర్చలేదు. అందుకు నేను నిజంగా సిగ్గుపడుతున్నాను." కుసుమ తృప్తికోసం ఎలాగో రెండు గుక్కలు తాగి, అతను లేచాడు. కుసుమ అతన్ని టాక్సీవరకూవచ్చి సాగనంపింది.

భవానీప్రసాద్ నిస్త్రాణగా, టాక్సీలో వెనక్కువాలి కూర్చున్నాడు. టాక్సీ కదిలింది. అతని కళ్ళలో నీళ్ళు నిండుకో సాగినాయి. "ప్రీతీ! ప్రీతీ! సిగ్గుపడాల్సింది నేనమ్మా! డబ్బే జీవితం అనుకున్నాను. డబ్బుమినహా ప్రపంచంలో మనిషికి యింకేమీ అవసరం లేదనుకున్నాను. అందుకే నాకు మంచి పాఠం నేర్పావు. నేను పిరికివాడిని! నీమాత్రం ధైర్యంకూడా నాకు లేదు." రెండు చేతుల్లో ముఖందాచుకుని హిస్టీరియా వచ్చినట్టు వెక్కివెక్కి ఏడవసాగాడు.

టాక్సీడ్రైవర్ కి భయంవేసింది! ఎంత త్వరగా ఈయన్ని హోటల్ దగ్గర దించితే అంతమంచిది అనుకున్నాడు.

టాక్సీ వేగం రెట్టింపు అవగా, రయ్యిన హైదరాబాదువైపుకు దూసుకుపోసాగింది.

(సమాప్తం)